

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

M. Ant. Mvreti Variarvm Lectionvm Libri XV

Muret, Marc-Antoine

Antverpiæ, M. D. LXXXVI.

Cap. 20. De quibusdam locis Laërtij.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70864](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70864)

ceperunt. quod sine dubio rectum est. Cicero ipse alibi Sparta, rapere ubi pueri & clepere discunt. Eodem modo peccatum est libro primo De diuinatione, in versibus veteris poetæ de Cassandra:

Sed quid oculis rapere visa est derepenè ardentibus? Non enim rapere, sed rabere legendum est. Et libro secundo Tusculanarum: Ingemiscere nonnumquam viro concessum est, idq; raro. Eiulatus ne mulieri quidem. Et hic nimirum est sletus, quem duodecim tabula in funeribus addidit vetuerunt. Neque enim sletus in vetustis libris, sed lessus legitur. Quod autem quidam homo eruditus, pro vetuerunt, voluerunt legi vult, id tale est, vt ne ipsi quidem, si diligentius considerarit, probatum iri putem.

De quibusdam locis Laërtij.

CAPVT XX.

MULTA sunt adhuc apud Laërtium corrupta: Meti præclaram in eo emendando nauauit operam, homo & industria & eruditione præstans, qui libros ipsius cum vetustis exemplaribus collatos haud ita pridem edidit. Nos verò eum & amare ac laudare debemus ob ea quæ præstitit, & si quid ipsius diligentiam fugit, id ingenuè cum studiosis communicare. In vita igitur Socratis (hinc enim exordiemur) ita scriptum est: Εὐθύφρων ἃ πατρὶ γενέσθαι ἔβλησεν δὲ τὸν πατέρα πρὸς διαλεχθεῖς ἀπήγαγε. Sed qui Platonem vel primoribus, vt dicitur, labris attigerunt, satis sciunt, non fuisse illam ἔβλησεν δὲ τὸν πατέρα, quam Euthyphro intendebat patri: accusabat enim eum, quòd mercenarium quendam enecasset: vt dubium non sit, quin pro ἔβλησεν legendum sit, ἔκρουσεν. Paulo post autem, ubi Euclidem à Socrate reprehensum narrat,

t. Nicoret
a Lectiones
LII
28

narrat, quod in contentiosis Syllogismis nimium
 dium poneret, ita legitur: *παρρησιον γδ ὡς ἐπὶ τῷ*
παρρησιον γδ ὡς ἐπὶ τῷ *παρρησιον γδ ὡς ἐπὶ τῷ*
 et si aliter Victorius. Et quoniam, quàm hæc, quæ
 tradimus, inter se cohæreant, non valdè laboramus
 addemus alium locum ex Heraclidis vita, ubi verba
 litteræ deprauatio festiuam & elegantem historiam
 corruptit, est autem hæc: *Dionysius Metathememus*,
 ut est apud Ciceronem, propter dolorem oculorum à Sicilia
 desciuit, & in Epicuri castra se contulit: is igitur Dionysium
 cum tragœdiam quamdam scripsisset, cui Parthenopis
 nomen fecerat, Sophoclis illi nomen inscripsit. Hac emendatione
 inscriptione delusus Heraclides in commentariis quibus
 busdam suis versus ex ea fabula pro Sophocleis enu-
 uerat. Tum enim Dionysius rem, ut erat, aperit, seque
 eius fabulæ auctorem esse profiteretur. Quod cum
 etiam tum Heraclides negaret, eique fidem habere
 noller, scripsit ad eum Dionysius, ut quendam ex
 tragœdia locum inspiceret, in quo ex primis versibus
 litteris conficiebatur ac contexebatur nomen ΠΑΡ-
 ΚΑΛΟΣ. Erat autem id nomen formosi patris
 quem Dionysius amabat; cuiusque nomen amantissimè
 causa, occultè & artificiosè poemati suo intexere vo-
 luerat. Sic olim Ennius versus quosdam, ut à Cice-
 rone proditum est, scripserat, quorum ex primis litteris
 efficiebatur, Q. Ennius fecit. In Græcis autem La-
 tinij libris ab eo quem supra significauimus editis, nisi quibus
 παρκάλως pro παρκάλος scriptum est, cetera omnia
 παρκάλως. Qui pusillus error tantas tenebras obiecit
 interpreti, ut huius historiolæ in eius interpretatione
 nullum propè vestigium appareat. Ac putassem in
 Græcis erratum esse operarum vitio, nisi homo eruditus
 in iis notis quas ad finem libri adiecit, ostendisset

disset, se veræ illius scripturæ sententiam non esse asse-
 cum. Certè in optimo & vetustissimo libro Alexan-
 dri Farnesij Cardinalis multis nominibus Maximi
 aperte legitur ΠΑΓΚΑΛΟΣ: ne quis de scripturæ
 illius integritate dubitandum putet. Rectè etiam idem
 ille liber in vita Cratetis, vbi ponitur iocosum quod-
 dam eius Philosophi diarium, quo ostendebat à diui-
 tibus magnos sumptus fieri in coquos, in adultores,
 in scorta, cùm in bonos & eruditos viros parci ac re-
 stricti sint, rectè inquam in eo libro scriptum est τάλαντα πέντε, non, vt editum est, τάλαντα δέκα. Sunt
 enim tres versus iambici, qui propter vocis illius de-
 prauationem non agnoscuntur.

Τίση μαχίρω μίας δέκα, ιατρῶ δραχμῶ.

Κίλαρι τάλαντα πέντε, συμβύλω καπνόν.

Πόρη τάλαντον, φιλοσοφῶ πειώβολον.

Sed & quod in vita Pythagoræ legitur, fuisse medi-
 cum quendam Pythagoram, qui scripserit de Hernia,
 id non quidem omnino verè, sed tamen propius vero
 scriptum est eodem in libro. Περὶ κίλης enim habet,
 non περὶ κίλης, legendum autem περὶ σκίλης. Id ita esse
 constat ex Plinio, cuius hæc sunt ex capite quinto li-
 bri x i x. vbi de generibus scillæ, quod bulbi genus
 est, loquitur: Vnum de iis volumen condidit Pythagoras
 Philosophus, colligens medicas vires, quas proximo redde-
 mus libro.

M. AN-

t. Mureta
 a Lectiones
 LII
 25